

tales til ejendommenes ejer eller til panthavere eller andre indehavere af begrænsede rettigheder over ejendommen.

Den gældende lovs § 18, stk. 2, indeholder en regel om indbringelse af erstatningssager for landvæsenstretten svarende til reglen i lov om offentlige veje § 52.

Det udtales i folketingets miljøudvalgs betænkning over den gældende lov (Folketingstidende 1972-73 tillæg B, sp. 2132), at erstatningsfastsættelsen i de tilfælde, hvor ekspropriation sker efter reglerne i loven af 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom, ikke skal ske efter § 18, men efter reglerne i loven af 1964.

Den foreslåede bestemmelse svarer i det hele til § 18 i den gældende lov. I stk. 2 fastsættes udtrykkeligt at bestemmelserne om erstatningsfastsættelse kun skal gælde ved ekspropriationer efter forslaget § 40, men ikke når ekspropriation i medfør af forslaget § 41 sker efter loven af 1964.

Man har dog ikke, som efter den gældende lovs § 18, overført reglen i lov om offentlige veje § 51, stk. 2, til lovforslaget. Det vil normalt følge af almindelige erstatningsregler, at en ekspropriationserstatning må nedsættes med den værdiforøgelse, som den tilbageværende del af ejendommen opnår.

Til § 43.

Det bestemmes i den gældende lovs § 64, stk. 1, at aftaler om arealafståelser og rådighedsindskrænkninger til fordel for vandforsyningsanlæg, der er tilladt i medfør af loven, kan tinglyses på vedkommende ejendom med prioritet forud for alle panthavere i ejendommen. Bestemmelsens formål har været at sikre, at aftaler om arealafståelser m. v., der træder i stedet for ekspropriation, kan tinglyses med samme retsstilling, som hvis retten var blevet erhvervet ved ekspropriation. I § 43, stk. 1, er reglen derfor på den ene side begrænset til tilfælde, hvor aftalen træder i stedet for en ekspropriation, men på den anden side udvidet til at give fortrinsret ikke alene i forhold til tidligere panterettigheder, men også i forhold til andre tidligere rettigheder over ejendommen.

I den gældende lovs § 64, stk. 2, bestemmes det, at erstatninger efter aftaler som nævnt i § 64, stk. 1, skal udbetales efter reglerne i lov om offentlige veje § 63 angående forrentning af beløbene og lov om offentlige veje § 64 angående beløbenes udbetaling. I § 43, stk. 2, har man undladt at henvise til lov om offentlige veje § 63, da spørgsmålet om beløbenes forrentning må være tilstrækkeligt afgjort ved aftalen. Derimod har man opretholdt henvisningen til lov om offentlige veje § 64.

Til § 44.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 64, stk. 3, men er indskrænket på samme måde som forslaget § 43.

Til kapitel 8.

Kapitlet, der giver mulighed for omstrukturering af den almene vandforsyning, bygger på indstillingen fra udvalget vedrørende vandforsyningen i hovedstadsområdet (i det følgende kaldet udvalgsindstillingen), jfr. afsnit III i de almindelige bemærkninger. Kapitlet afløser strukturbestemmelserne i den gældende lovs §§ 22 og 23.

Til § 45.

Efter den gældende lovs § 23 kan amtsrådet pålægge private almene vandforsyningsanlæg at påtage sig forsyning af ejendomme indenfor anlæggets naturlige forsyningsområde. Bestemmelsen gælder ikke for offentlige almene vandforsyningsanlæg, hvor det samme dog kan opnås efter lovens § 25.

I udvalgsindstillingens § 13.1. og 2. er optaget en bestemmelse svarende til den gældende lovs § 23, men omfattende alle almene vandforsyningsanlæg.

Stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, svarer til udvalgsindstillingens §§ 13.1 og 13.2. Ved et anlægs »naturlige forsyningsområde« forstår det område, som et vandforsyningsanlæg efter sin kapacitet og sin beliggenhed – herunder sin beliggenhed i forhold til andre anlæg – naturligt kan forsyne, og det må også i begrebet ligge, at afstanden fra anlægget til de ejendomme, der skal forsynes, er så kort, eller at der er så mange ejendomme om at dele udgifterne, at udlægningen af ledningen vil være en fornuftig disposition. Det »naturlige forsyningsområde« adskiller sig fra de »forsyningsområder«, som fastlægges for de enkelte vandforsyningsanlæg i vandforsyningsplanerne og nyere vandindvindings-tilladelser, idet disse forsyningsområder også omfatter områder, som først i fremtiden efter yderligere udbygning af områderne naturligt kan forsynes fra anlægget.

Den begrænsning af det naturlige forsyningsområde, som ligger i vandværkets kapacitet, er imidlertid efter forslaget af mindre betydning, fordi det efter forslaget § 47 kan pålægges et vandværk at foretage en udbygning, der forøger kapaciteten.

For store kommunale vandforsyninger, der har deres anlæg liggende langt fra det område, der forsynes, kan det være vanskeligt at tale om »naturlige forsyningsområder«. Hvis der derfor ikke kan pålægges et sådant værk forsyningspligt til bestemte ejendomme alene efter stk. 1 og 2, er